

32

El color de la pinya

Al barri de Orcasitas (Madrid) perquè el seu model de participació ciutadana acaba de ser declarat Bona Pràctica per l'ONU. El Foro Orcasitas, amb 15 entitats ha estat reconegut per la seva aportació a l'arquitectura, el disseny, el govern i la planificació urbana.

A la Fundació Vicente Ferrer, per haver sabut sobreposar-se a la mort del seu fundador i continuar amb forces renovades la important tasca que desenvolupen per donar millors oportunitats a les persones més desfavorides de l'Índia.

Als militars colpistes d'Hondures que han interromput el procés constitucional del seu país. A més d'eliminar la democràcia, es tracta també d'un retorn a una mala pràctica d'assonades militars que semblava eradicada de l'Amèrica Central.

A peu de carrer MANOLITA SANZ

Alejandra Solla,
Presidenta de La Liga Iberoamericana de Organizaciones de la Sociedad Civil

“Estem en la construcció d'una incipient Liga Joven”

Aquesta argentina, professora de ciències naturals i llicenciada en psicologia social, li agrada definir-se como a educadora popular. Des d'abril d'enguany presideix la Liga Iberoamericana. Porta 25 anys dedicada a temes vinculats amb la joventut en situació de pobresa i ha treballat en la generació de diverses organitzacions socials i en la gestió pública, al Ministeri de Desenvolupament Social d'Argentina. Al 1999 va ser membre fundadora de Fundación SES, on és, ara mateix, directora adjunta.

Quan entres en contacte amb La Liga?
Al 2005 i amb major força al 2006, al primer fòrum "Haciendo política juntos".

Defineix-me La Liga en una frase.
És una organització de la societat civil, una xarxa integrada per 28 organitzacions de 18 països, que té com missió aconseguir la inclusió dels sectors més vulnerables de la societat.

En què centreu la vostra feina?

Per complir amb la missió, treballem sobre la base de tres eixos: un és el de migracions, donada la situació de migració permanent que hi ha als nostres països, sud-sud i nord-sud. El segon és la joventut, perquè entenem que amb ells és possible construir societats diferents, i el tercer eix que és transversal a aquests dos és la incidència a la política pública, a nivell nacional i a nivell de la regió.

Quins són ara els objectius per a aquest nou període?

Hem organitzat tres comissions amb tots els socis. Per un costat en el tema de migracions, on ens proposem funcionar com observatoris de les polítiques públiques vinculades al tema. Quant a joventut, ens trobem en la construcció d'una incipient Liga Joven, amb la intenció de posar a l'agenda el tema de la joventut com a actor polític i per treballar colze a colze amb l'Organització Iberoamericana de la Joventut (OIJ) per donar a conèixer la Convenció Iberoamericana pels Drets de la Joventut que és una eina força nova i que no es coneix prou als països i aconseguir que es ratifiqui.

Hi ha més projectes en joventut?

Volem aconseguir que una setmana l'any sigui la Setmana dels Drets de la Joventut, a tots els països que formem part de La Liga. També volem aprofitar el patrimoni de "L'Esplai", com a model de treball en l'educació en els temps lliure, "Esplai sense Fronteres", que es pot adaptar a cada país. Avui, s'està treballant a Paraguai, Argentina, Equador i Bolívia i la nostra aspiració és que hi hagi esplais a tots els països que formen part de la xarxa.

Com us plantegeu la incidència política?

Volem continuar amb l'estratègia dels dos fòrums que hem celebrat amb el lema "Haciendo política juntos", amb sectors com l'empresa, la societat civil, l'estat... pensant en conjunt com anar cap a societats més justes. I seguim i multiplicarem la nostra aposta en tot allò que suposi transformar-nos en interlocutors clau de la SEGIB (Secretaria Iberoamericana) en tot el seguiment i propostes de les trobades cíviques que acompanyen el que es decideix a cada una de les cimeres de presidents i caps d'estat que se celebren anualment.

www.ligaiberoamericana.org

Pedagògicament incorrecte ROSER BATLLE

Tenim un problema

En el món educatiu. Es un problema psicològic i es diu complex de carques. Ningú no ho vol ser, ningú no ho vol semblar. De manera que ens afermem en una sèrie de tòpics que sonen més o menys progressistes *comme il faut*. I els utilitzem com a criteris generalistes per exhibir allò que ens farà ser més acceptats en determinats sectors.

Em recorda molt allò de les "Regles d'or per a una comèdia d'èxit" de Preston Sturges, popular guionista i director de cine nord-americà dels anys 30 i 40:

Una noia bonica, és millor que una de lletja; una cama, millor que un braç; un dormitori, millor que una sala d'estar; una arribada, millor que una partida; un naixement, millor que una mort; una persecució, millor que una xerrada; un gos, millor que un gat; un petó, millor que un bebè... i una bona caiguda, millor que cap altra cosa. Només es tractava de seguir aquestes regles per obtenir una bona comèdia americana, autèntica, rodona.

Doncs bé, parafrasejant Sturges, per obtenir una bona reputació progressista en educació només cal seguir unes quantes regles d'or a l'hora de parlar de determinats temes:

Un procés educatiu, millor que un resultat; un equip directiu, millor que un director; un claustre participatiu, millor que un equip directiu; una conversa amb el teu fill (o un intent de conversa!) millor que un càstig; un "més val que no li prohibeixis, que llavors es rebota i serà pitjor" a un "prefereixo que es reboti i tingui clar el que pensa la seva mare"; una activitat creativa, a un temps d'escoltar i callar; un treball en grup, al treball individual; una avaluació light, a un butlletí de notes... i una bona dosis de por a fer el paper que ens toca a l'auca, millor que cap altra cosa.

El cas és que jo estic absolutament a favor dels processos, els equips directius, els claustres participatius, les converses, la prudència a l'hora de jutjar el que fan les criatures, l'activitat creativa, el treball en grup... El que no accepto és condemnar els conceptes antinòmics a aquests. A vegades va bé un director, a vegades convé més el treball individual que el grupal, a vegades s'ha de castigar, a vegades toca callar. Reconèixer les antinòmies i posar-se a buscar un equilibri, sempre dinàmic, és un bon pas per perdre la por a educar.

roserratlle.wordpress.com

L'Esplai

93 474 74 74
www.esplai.org

Aquest agost passa les millors vacances
en família

Una setmana d'agost en règim de pensió completa:
Adults 203.70 €
Infants (fins a 12 anys) 148.40 €